

Arrest

nr. 224 695 van 6 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 Genk

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op onbepaalde datum het Belgische grondgebied.

1.2. In oktober 2018 bieden verzoeker en mevrouw B.K., met de Poolse nationaliteit, zich aan bij de administratieve diensten van de stad Genk en uiten hun voornemen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 15 januari 2019 het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: A(...) S(...) H(...) S(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar 2 minderjarig kinderen geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“A. Schending van artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991

1. In feite

Verzoeker woont al geruime tijd in België.

Daar hij ten laste is en samenwoont met zijn partner, die de Poolse nationaliteit heeft, is hij naar het stadhuis getrokken om een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te dienen. Daar hij evenwel nog niet alle documenten had kunnen neerleggen, namelijk een legalisatie van het bewijs van ongehuwde staat van zijn Poolse partner, heeft hij een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. Daar verzoeker zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoeker hiertegen beroep in te dienen.

2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen. Verzoeker woont al drie jaren samen met zijn Poolse partner. Conform artikel 8 EVRM, is er

een verbod op inmenging in het privé- of gezinsleven, tenzij het voorgeschreven is bij wettelijke bepaling, er een klemmende maatschappelijke noodzaak bestaat; voor de staatsveiligheid of openbare orde; voor het economisch welzijn van de samenleving; voor het terugdringen van criminaliteit (verzoeker heeft een blanco strafblad). Artikel 8 lid 2 van het EVRM stelt onder welke voorwaarden de overheid zich kan mengen in het recht op privéleven dat door artikel 8 lid 1 van het EVRM wordt gegarandeerd. Met name dient er een wettelijke basis voorhanden te zijn voor een dergelijke inmenging (legaliteitsvereiste) en dient de inmenging noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheidsvereiste) om welbepaalde legitieme doelstellingen te bereiken (legitimitetsvereiste). Zo hanteert het EHRM het criterium van de "pressing social need", wat inhoudt dat de inmenging niet alleen nuttig moet zijn in een democratische samenleving, maar ook echt noodzakelijk. Het EHRM meent in die context dat het woord "noodzakelijk" geen synoniem is met "onontbeerlijk" maar ook niet dezelfde flexibiliteit inhoudt als uitdrukkingen zoals "toelaatbaar" of "bruikbaar" of "wenselijk". Daarnaast wordt door het EHRM nagegaan of de maatregel die een inmenging vormt in het privé leven ook relevant en toereikend is om het beoogde legitieme doel te bereiken. Tot slot wordt ook nagegaan of er een redelijke verhouding is tussen de aantasting van het grondrecht enerzijds en de legitieme doelstelling die wordt nagestreefd anderzijds (criterium van de proportionaliteit). In het kader van dit criterium ontstaat er dus een belangenafweging tussen enerzijds het grondrecht dat wordt beschermd en het legitiem doel dat men tracht te bereiken door de inmenging op het grondrecht anderzijds. In het kader van de beoordeling van het proportionaliteitscriterium heeft het Hof verschillende werkmethodes ontwikkeld. Zo wordt onder meer het subsidiariteitscriterium gehanteerd, op grond waarvan een lidstaat wordt verondersteld verschillende oplossingen voor een zelfde probleem met elkaar vergeleken te hebben en hieruit de oplossing te hebben gekozen die de minste inbreuk oplevert voor het recht op privéleven. Ook zal het EHRM soms aan rechtsvergelijking doen. Indien heel wat andere lidstaten op een gelijkaardige wijze een grondrecht beperken ("consensusprincipe"), zal dit in de praktijk de beoordeling van het EHRM beïnvloeden. In casu dient benadrukt te worden dat er geen enkele klemmende maatschappelijke noodzaak bestaat: verzoeker wil zijn illegale situatie legaliseren, door een aanvraag in te dienen bij het gemeentehuis/stadhuis. Hem een bevel om het grondgebied te verlaten opleggen wanneer hij zijn situatie legaliseert is dan ook onbehoorlijk gedrag. Daarnaast dient ook benadrukt te worden dat de verwerende partij geen enkele minder vergaande oplossing heeft aangeboden aan verzoeker: een minder vergaande oplossing zou kunnen zijn dat verzoeker een bepaalde termijn krijgt om de documenten in orde te maken. Er werd hem evenwel geen enkele termijn aangeboden om het document (de echtscheidingsakte van zijn Poolse partner) te laten legaliseren. Evenmin werd hij gehoord door de verwerende partij, vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het

EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- of gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met een Poolse vrouw die hier legaal verblijft. Hij stelt in dit land al drie jaar met haar samen te wonen, maar verduidelijkt dit niet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar 2 minderjarig kinderen geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers voorgehouden relatie met een Poolse vrouw die legaal in België verblijft en hun intentie om wettelijk te gaan samenwonen. Verweerder wijst erop dat dit gegeven verzoeker nog niet automatisch recht geeft op een verblijf.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere de facto-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de factopartnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht, als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu overtuigt verzoeker niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Er is weliswaar sprake van een samenwoning en de betrokkenen hebben de intentie geuit om wettelijk te gaan samenwonen, dit is niet betwist, maar hiermee toont verzoeker op onvoldoende concrete wijze aan dat er ook sprake is van een standvastige en duurzame partnerrelatie. Er is geen sprake van gezamenlijke kinderen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland

(GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Op geen enkel ogenblik beschikte verzoeker over een legaal verblijf in België. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Gelet op het gegeven dat verzoeker steeds illegaal in België heeft verbleven, moet worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor die kunnen wijzen op dergelijke uitzonderlijke omstandigheden. Hij betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat het gezinsleven ook elders, zoals in verzoekers herkomstland, kan plaatsvinden. Concrete en onoverkomelijke hinderpalen hiervoor worden niet aangebracht. Verzoeker brengt geen elementen naar voor die erop wijzen dat de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de beweerde gezinsbanden noodzakelijkerwijze zullen worden verbroken of dat deze beslissing het ingeroepen gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van

het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en mevrouw B.K. enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC